

v inventář. Ke složení účtů stačí předložení knih a dokladů jen, jsou-li řádně vedeny. Tomu však tak není v tomto případě, jak nesporno; musí tedy v tomto případě žalovaný dáti ještě další vyúčtování, které by žalované poskytlo úplný obraz všech zisků společnosti za uvedená léta a, komu zisky ty byly rozděleny a jakou měrou; musí dáti úplný počet ze svého hospodaření, zejména, jak naložil se zisky, jež v bilancích a v knihách nevykázal a jež, jak nesporno, tu byly a jež prý rozdělil mezi společníky, a jakým poměrem se tak stalo. Okolnosti, že žalobkyně, stavši se zletilou, sprostila svého otce z povinnosti dáti jí vyúčtování za léta 1917—1919 a složití účet konečný, nemůže se dovolávat žalovaný. Tím nevzdala se ještě nároku proti žalovanému, aby on, jako vedoucí společník, jí dal osobně vyúčtování, které od něho opomenul žádati v jejím zastoupení její otec. Žalovaný nemůže se vyvinovati ani tím, že bilanci za dobu od 1. března do 3. listopadu 1920 složili likvidatoři, neboť, nehledíc k tomu, že bilance a vyúčtování není totéž, jak bylo již svrchu uvedeno, jest povinen žalovaný, který byl jednatelem veřejné společnosti až do 3. listopadu 1920, vyúčtovat i za tuto dobu žalobkyni, nikoli likvidatoři, jichž povinnost se vztahovala teprve na dobu po zrušení společnosti, na dobu po 3. listopadu 1920, za kterouž dobu však žalobkyně vyúčtování nyní nežádá. Jest proto žalovaný povinen podati vyúčtování o své činnosti do nastoupení úřadu likvidátorů, bez ohledu na to, jakou bilanci za dobu tu likvidatoři sestavili. Žalovaný mohl by se sprostiti povinnosti podati úplné vyúčtování předložením obchodních knih a bilancí, kdyby stačily k informování žalobkyně. Tomu však není tak, jak jest nesporno, neboť v nich nejsou zapsány zisky, které byly rozděleny mezi společníky a dle nichž revisní komise ministerstva financí shledala dosavadní bilance nesprávnými a předešla dodatečně značné daně ze zisků knihami nevykázaných. Knihy společnosti nestačí tedy k informování žalobkyně o výši zisků v nich nevykázaných a proto jest povinen žalovaný, aniž by žalobkyně musila prokazovati podvodné jednání na jeho straně, již na základě dosavadních přednesů obou stran, dáti jí úplné vyúčtování všech zisků za léta od 1. ledna 1917 do 3. listopadu 1920 a uvést, jak s nimi naložil a komu a jakou měrou je rozdělil. Posoudily tedy nižší soudy nesprávně případ po právní stránce a bylo proto odůvodněnému dovolání vyhověti a změnou rozsudků nižších soudů uznati, jak se stalo.

Čís. 9255.

Pro rozluku manželství cizozemců, již uzavřeli sňatek v cizině a neměli v tuzemsku poslední společné bydliště, jest určiti k projednání soud podle § 28 j. n., když aspoň jeden z manželů se zde usadil nebo trvalé bydliště si zvolil.

(Rozh. ze dne 10. října 1929, Nd I 450/29.)

Nejvyšší soud ustanovil podle § 28 j. n. krajský soud civilní v Praze za onen soud tuzemský, jenž bude místně příslušný k provedení řízení a k rozhodnutí o žalobě, kterou hodlá podati Ing. Sergěj Antonovič S., bytem v D. v Čechách, proti Anastazii Danilovně S-ové rozené M-ové, prý neznámého pobytu, o rozluku manželství.

Důvody:

Podle obsahu návrhu manželova a podle potvrzení obecního úřadu v D. v Čechách má manžel v této obci trvalé bydliště. Manželé jsou ruskými státními příslušníky, uzavřeli sňatek v Rusku a neměli v Československé republice společného bydliště. Podle toho není v tomto případě v tuzemsku soudu místně příslušného k provedení sporu o rozluky a to ani podle § 76 j. n. ani podle § 100 j. n. v doslovu čl. II. čís. 7 zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., ani podle jiného zákonného předpisu. Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 1807, 5060 a 8745 sb. n. s. (a totéž vyslovil již dřívější nejvyšší soudní dvůr ve Vídni v rozhodnutí čís. 1304 sbírky Nowakovy), že dosud platí dvorní dekret ze dne 15. července 1796, publikovaný jako příloha II. dvor. dekretu ze dne 23. října 1801, čís. 542 sb. z. s., podle něhož jest tuzemské soudnictví uznáno pro manželské žaloby, když aspoň jeden z cizozemských manželů se zde usadil, nebo trvalé bydliště zvolil a podle něhož nutno pak takové manželské žaloby posuzovati podle zákonů oné země, kde bylo manželství uzavřeno. Tyto dvorní dekrety neobsahují snad předpisy o příslušnosti, nýbrž obsahují zásady mezinárodního práva soukromého a nebyly tudíž zrušeny ani předpisem § 33 obč. zák., ani jurisdikční normou. Haagská mezinárodní úmluva o civilním řízení soudním, vyhlášená v Rakousku pod čís. 60/1909 ř. z., k níž přistoupila také Československá republika podle protokolu čís. 3/1927 sb. z. a n. s účinností od 20. prosince 1926, neobsahuje předpisů o otázce, o kterou jde. Haagská konvence ze dne 12. června 1902 o úpravě soudnictví ve věcech rozvodu a rozluky manželství nebyla ratifikována v Československu. Otázka, zda rozvodový rozsudek vydaný v tuzemsku o manželství cizozemců bude mítí právní účinek v domovském státu manželů a zda tam bude vykonatelný, jest pro otázku příslušnosti tuzemského soudu, u něhož jedna ze stran žalobu podati chce, bez významu. Podle toho, co vyloženo, spadá tato občanská právní věc pod pravomoc zdejších soudů, ale není tu předpokladů pro místní příslušnost tuzemského soudu ve smyslu jurisdikční normy pro vykonávání soudnictví v tomto směru a bylo tedy použito § 28 j. n.

Čís. 9256.

Bylo-li do rozsudku, vyřizujícího hlavní věc, pojato rozhodnutí o námitce nepřislušnosti a neodporuje-li se zároveň rozsudku ve věci hlavní, jest přípustným opravným prostředkem rekurs. Byl-li rekurs uznán důvodným, jest vyhověním námitce nepřislušnosti zasažen i rozsudek vydaný soudem nepřislušným, musí býti zrušen a žaloba odmítnuta.